

Focs d'octubre

Francesc Parcerisas

Àlbum d'escriptor

Les seves mans, cansades potser de l'existència,
et torben la memòria i els sentits:
escriure només vora el bosc crepuscular
i escoltar, a frec del paper, un vent
que recorda la platja i la infantesa submergides.
També els mots precisos s'esvaeixen i es perden
com la cendra al fons de la tassa del cafè;
i cauen a la pitrera els brins de tabac
mentre el cigarret es consum als llavis.
¿És això el que ha volgut? No el destorba
pensar que pogué ésser diferent.
Sols l'intriguen els errors que ens duen
fins a aquest atzucac blau del laberint
i fan que la pedra sigui pedra, però el roig
sigui robí, sigui somni o sigui crim.
Els mots han anat desdibuixant il·lusió i mentida
potser fins a l'extrem de voler creure
que poden existir déus joves i amor etern.
Ha envellit sense pena, ajagut com un gos,
entre els llibres i els objectes que estima,
i no tem morir de fred. Ajusta els porticons, somriu.
Ja no cal cap resposta. Tu i jo podem deixar
els cercells que fan la bardissa atapeïda;
la tarda n'ha descabdellat ja tot el fil.